

Večer s nostalgií

Dalibor Janda

Bloudím městem bez cíle a sám,
že se šíří vůbec nevnímám,
i nostalgií zvou,
ty myšlenky co mojí hlavou jdou,
jedna za druhou,
jako ovce ve snu putujou.

Ulicí jde za mnou jen můj stín,
není sám a to mu závidím,
i jiný stíny jdou,
tou ulicí kde z lidí , je z lidí matný soul,
město rozzáří,
jenom bílý světlo s pasáží.

R: Krásnou Bůh mi dal sílu žít,
krátkou chvíli vnímat a být,
den nečeká žádnou přízeň,
den nečeká žádnéj

Pocit mám že svět je zvrácenej,
cítím se tu sám a ztracenej,
chtěl brát i dát,
od všeho mít jen tak akorát.
umět brát i dát,
světu možná jednou jedinkrát.

R: Krásnou Bůh mi dal sílu žít,
krátkou chvíli vnímat a být,
den nečeká žádnou přízeň,
den nečeká žádnéj kýč.

Krásnou Bůh mi dal sílu žít,
krátkou chvíli vnímat a být,
den nečeká žádnou přízeň,
den nečeká žádnéj kýč.

Krásnou Bůh mi dal sílu žít,
krátkou chvíli vnímat a být,
den nečeká žádnou přízeň,
den nečeká žádnéj kýč.